

UNIVERSITAT AUTONOMA DE
BARCELONA

SINDIC DE GREUGES

MEMÒRIA DE L'ANY 2007

Jordi Porta Ribalta
Síndic de Greuges
Gener 2008

Les queixes rebudes durant l'any 2007 han estat 87 i les freqüències dels temes són bastant coincidents amb els de l'any passat. Comparat amb els anys anteriors, i analitzant les queixes per facultats, potser caldria remarcar les que s'han rebut de les Escoles d'Infermeria adscrites a la nostra Universitat, especialment la Gimbernat i la Creu Roja. Pel que fa als temes, vet aquí la freqüència dels que arriben a la sindicatura:

7% Accés: Són els casos derivats del trasllat d'expedients o de les limitacions imposades per la preinscripció.

7% Beques: Són les demandes motivades per una concessió de beques considerada injusta.

7% Contractes i retribucions: Són queixes motivades per una manca de promoció que estava prevista.

7% Convalidacions: Són demandes d'equiparació de matèries i assignatures ja cursades en altres universitats.

23% Docent: Són els problemes derivats de la situació del professorat a l'interior del seu departament o de les suposades incompatibilitats amb algun estudiant.

17% Exàmen: Ens referim a les queixes derivades dels exàmens o per un control de coneixements considerat inadequat.

8% Matrícula: Són queixes promogudes pel no reconeixement de crèdits, per l'anulació de matrícules per impagament, pels canvis de grup per necessitats personals, etc.

1% - Règim de permanències i arxiu dels examens

16% Serveis: Són queixes derivades del funcionament incorrecte dels serveis administratius o d'incidències en el campus

7% Titulació: Problemes derivats del retard en el lliurament del títol o d'un títol que no es correspon o no dona la informació suficient per a l'acreditació professional corresponent.

ALGUNS COMENTARIS

Aplicació del règim de permanència

Són freqüents les demandes d'una setena convocatòria, en principi no permesa pel règim de permanències, i també es repeteixen algunes de les causes que justifiquen la demanda d'aquesta convocatòria segons els afectats o afectades. Es tracta dels casos en els quals a l'administració de la nostra universitat els consta que ja s'han suspès les sis convocatòries previstes, però segons manifesten els interessats en alguna d'aquestes convocatòries no s'hi van presentar i, per tant, no pot comptar com a convocatòria suspesa. Per resoldre objectivament el conflicte, l'administració universitària hauria de poder mostrar els exàmens realitzats i sovint diu que ja no els té, malgrat que la normativa preveu que s'han de conservar, almenys, durant un any després d'haver estat realitzats. Un segon problema que s'afegeix és que algunes proves de control de coneixements suposen examen teòric i pràctic i la no presentació o suspensió de la prova es complica pel que fa a la seva demostració. Caldria, per tant, que el reglament de règim de permanències precisés millor tot el procediment administratiu de control de coneixements per tal que es pugui aplicar amb més seguretat.

Concessió de beques i demostració d'independència econòmica.

La concessió d'una beca està lògicament condicionada al compliment dels requisits previstos per l'Administració. Entre aquests requisits hi ha el de la independència econòmica respecte de la família i la demostració amb papers oficials de la insuficiència dels recursos personals, sempre que no resultin tan precaris com per fer inexplicable el fet de viure pel seu compte. El problema sorgeix en alguns casos particulars quan les persones que viuen fora de la família hi fan en grup, cosa cada dia més freqüent, i el lloguer del pis corresponent no va a nom d'alguns dels seus usuaris. Per altra banda, el fet de tenir suficients ingressos per justificar que realment es viu amb independència de la família resulta difícil de demostrar quan molts i moltes joves treballen en ocupacions que són retribuïdes en diners negres. Tot això requereix una anàlisi minuciosa d'alguns casos per no caure en l'aplicació burocràtica de la norma.

Alguns possibles desajustos.

No s'acaba de veure la justificació o coherència d'algunes disposicions. Una d'elles és, per exemple, perquè als estudiants de la ETSE no se'ls permet fer els cursos ECDL (European Computer Driving Licence) que ofereix la nostra universitat i que són convalidables com a crèdits de lliure elecció, tenint en compte que els alumnes corresponents de la ETSE manifesten que els coneixements que ofereixen aquests cursos no estan inclosos en els continguts de la seva carrera.

En un altre ordre de coses, també es posa en qüestió, en alguns casos, la política de becaris respecte a les funcions que exerceixen. L'assignació de becaris a la docència, per exemple, pot servir per incrementar la precarietat de les relacions laborals o perquè pugui tenir conseqüències negatives respecte a la qualitat de la docència.

Hi ha també una queixa pels recàrrecs que s'han de pagar pel retard en el pagament d'algun termini de la matrícula. En alguns casos particulars es troben excessius.

.En la memòria d'aquest any, i per no repetir els temes tractats en les memòries anteriors, ja que hi ha qüestions que són constants, he volgut incorporar un aspecte que he constatat com a comú de moltes universitat europees. Per tant em permeto, excepcionalment, incloure en aquesta memòria un comentari a un tema de caràcter general i fer-me ressò d'un informe que el tracta. Vet aquí algunes referències:

L'avaluació de les recerques segons revistes i llengües. Informe holandès

Hi ha una queixa generalitzada entre els investigadors sobre el sistema d'avaluar la qualitat de la seva recerca, els criteris que s'utilitzen per a la puntuació respectiva de cara a la promoció professional a dins de la universitat, etc. El motiu general de la queixa és que, segons el camp de recerca i la llengua emprada, els criteris d'avaluació de la recerca són automàticament qualificats independentment del valor intrínsec de la recerca. Semblaria raonable que els criteris d'avaluació fossin diferents ja que amb els criteris actuals surten generalment perjudicats els dedicats a ciències socials i humanitats. El tema no es exclusiu de la nostra universitat, ni tan sols del nostre país. Recentment la *Royal Academy of Arts and Sciences* holandesa ha fet un informe sobre el tema del qual em permeto transcriure alguns fragments:

It is hardly a matter of dispute that the work of researchers in all disciplines should also be subject to systematically peer evaluation. However, the evaluation systems and the use of particular performance indicators are topics of heated debate.

...

The basic principle is that research in the humanities and the social sciences should be judged on its own characteristics and features.

...

For example, in the medical and natural sciences, bibliometric indicators and especially the measurement of the impact of articles written by researchers, either directly through the number of citations, or indirectly through the impact factors of the media in which these articles are published, have become standard practice, applied in all kinds of research evaluations, from the individual to the institutional level.

...

The mission of the humanities and the social sciences is different from, for example, the mission of the natural sciences and medicine. Researchers in the humanities and the social sciences study cultural and societal issues that have a direct impact on policy makers, managers, the judiciary, and public opinion. They respond to a demand that requires specific forms of communication, such as a public report, a legal advisory or policy paper, or a publication for the general public. Those publications targeted at professionals, politicians, or the general public, are frequently in the national language.

...

From the above, one can conclude that the evaluation of research activities in most fields in the humanities and the social sciences cannot be based on simple and uniform bibliometric indicators, and certainly not only in journals in English. Methods applicable in one discipline are not automatically valid for other disciplines, given the variety of communicative patterns.

Com a recomanacions demanen, entre d'altres coses, que els investigadors en ciències socials i humanitats proposin uns indicadors específics per avaluar les seves activitats de recerca.

És un tema, per tant, que supera el marc de la nostra universitat i, fins i tot, de les nostres institucions públiques immediates. De totes maneres, potser caldria avançar pel nostre compte la reflexió sobre la qüestió i elevar algunes possibles propostes.